

Minulle Hyvinkään kirjasto tuli tutuksi vuonna 1996 kun muutin kaupunkiin asumaan. Pari ensimmäistä vuotta meni satunnaisesti lainaillessa lähinnä viihteellisempää kirjallisuutta. Vuonna 1998 perustimme Käsityöläiset yhhtyeen ja kirjastossa käyntini kasvoi huomattavasti. Hain useita kertoja viikossa levyjä ja nuotteja, koska siihen aikaan internet ei ollut vielä tällainen monien asioiden ehtymätön runsauden sarvi kuin se on nyt. Aluksi kirjoitin biisien sanat paperilapuille korvakuulolta ja siksi nuotit joista sanat löytyivät, helpottivat elämää kummasti. Musapuolen henkilökunta auttoi etsimisessä ja antoi myös hyviä vinkkejä musiikin suhteen. Monesti heillä tuntui olevan ylikuonnollisia kykyjä aavistaa mitä olin hakemassa.

Internetin nopeuduttua käynnit alkoivat kuitenkin vähentyä ja kun vielä kuutisen vuotta sitten hävitin sanasalkkuni (salkku, jota raahasin mukana keikoille ja joka sisälsi noin 500 kappaleen sanat), päätin ostaa tilalle Ipadin ja musiikkiosastolla käyntini muuttuivat satunnaisiksi. Haen nykyisin sieltä oikeastaan enää muusikkojen omaelämäkertoja.

Kun lapset olivat pieniä, kävimme usein kirjastossa hakemassa luettavaa ja myös viettämässä aikaa. Mukaan tarttui usein sarjakuvia ja tietysti iltasatuja, joita lukiessa tosin nukahdin aika usein itse ennen lapsia. Toivon että hekin löytävät lukemisen aikanaan, vaikka tällä hetkellä samasta ajasta taistelevat myös some, Netflix ja pelit.

Elän juuri nyt ruuhkavuosia. On kiire saada maailma valmiiksi, vaikka olenkin pikkuhiljaa alkanut ymmärtämään että se ei taida minun aikani valmistuakaan, mutta en luovuta vielä. Aloitettu polku on seurattava loppuun. Maailmanvalmistamisen seurauksena on iltaisin alkanut luomi painamaan hieman aiemmin kuin ennen ja ajatus ei aina pysy kirjassa. Raskaammat teokset saavat odotella parempaa aikaa.

Luen ehkä pari kirjaa kuukaudessa ja ne ovat olleet tyyliltään rikosdekkareita tai "vaimolleni" lainattuja kirjoja. Enni Mustonen on hyvä esimerkki, nykyisin luen aina Ennin kirjan ensin itse ja vasta sitten kerron vaimolle lainanneeni sen hänelle. Aikuismaista ja miehekästä käytöstä, eikö vain?

Dekkareista on juuri nyt työn alla uusin Remes ja sitä ennen taisin lukea kaikki Tero Sompin kirjat. Kesällä päätin lopultakin lukaista yhden mielensäpahoittajan ja pakkohan ne oli kaikki ahmia. Sen seurauksena ymmärrän nyt isäni sielunmaisemaa paremmin.

Suosittelisin luettavaksi dekkaripuolelta Jens Lapidusta, Ilkka Remestä ja Jo Nesbon Harry Hole-kirjoja. Naisten asemasta ja Suomen lähihistoriasta kirjoittaa viihdyttävästi jo aiemmin mainittu Enni Mustonen. Historiasta puheen ollen, suosittelen lämpimästi Mikael Waltarin Sinuhe egyptiläistä ja kun sen on lukenut niin on helppo jatkaa Mikael Karvajalalla ja Mikael Hakimilla. Itselläni on ollut Sinuheen ristiriitainen suhtautuminen. Yritin lukea kirjaa yläasteikäisenä, mutta sen kieli tuntui teennäiseltä ja vaikealta, mutta kun lukaisin teoksen nyt aikuisena niin en malttanut laskea sitä lainkaan käsistäni.

Lukutottumukset ja kirjamaku muuttuvat iän myötä. Onneksi on kirjasto, josta löytää lukemista kaikkiin elämäntilanteisiin.

Mika Ikonen